

finder ganske vist ikke at maatte anvende den samme Kritik deroverfor, men der er maaske noget beslægtet i det, naar den højtærede Undervisningsminister, der foreslaar en Forøgelse af Lærerhøjskolens Udgifter med 70 000 Kr., delvis begrundet denne Forhøjelse med Nødvendigheden af at uddanne de Amtsskolekonsulenter, om hvilke der heller ingen Beslutning er truffet ved Lov, saa vi ikke ved, om vi faar dem eller ikke faar dem. Jeg tror ikke, at Forventning om kommende Lovgivning bør spille ind i Overslagene paa Finansloven paa den Maade.

Under Socialministeriet har man nedsat Udgiften til Tilskuddet til anerkendte Arbejdsløshedskasser og til Arbejdsløshedsfonden med i alt ca. 850 000 Kr. Atter her er der formelt set ikke noget at sige til det; der er fulgt de sædvanlige Regler, idet man slutter fra Fortiden til Fremtiden. Men med den Vækst, der desværre er i Arbejdsløsheden, og med de Udsigter, der er i saa Henseende for 1926—27, idet en Nedgangsperiode jo altid først og fremmest vil vise sine Virkninger i Forøgelse af Arbejdsløhestallet, tør jeg nok sige, at denne formodede Besparelse er hen i Vejret, og at der tværtimod vil indtræde en betydelig Forøgelse udover Udgiften i 1924—25 paa denne Post. Og paa lignende Maade vil det gaa med Anlægsudgifterne under Ministeriet for offentlige Arbejder. Den højtærede Socialminister har jo allerede her og i et Interview bebudet, at foruden de 11 Mill. Kr., han kræver til Støtte til ekstraordinære Arbejder, maa det forudses, at Trafikministeriets Anlægsbudget vil blive sprængt. At der i alt Fald vil komme en stærk Pression i Retning af at forcere Udførelsen af offentlige Arbejder fra Statens Side, er uden Tvivl, og jeg tror heller ikke, at det, der er anslaaet her, vil komme til at holde, jeg er overbevist om, at den højtærede Regering selv vil kræve en Forøgelse af de anslaaede Udgifter.

At Regeringen i høj Grad har Fornemmelsen af, at dens Finanslovsforslag trænger til ekstraordinære Støttepiller, ses bl. a. af, at den i Aar foreslaar at optage et Laan paa 15 Mill. Kr. til Anlægsudgifter under Statsbanerne i Stedet for som de sidste Aar kun 10 Mill. Kr. Naar man ser dette i Forbindelse med Socialministerens Forslag om et nyt Laan til offentlige Arbejder paa 8 Mill. Kr., kommer man til at tænke paa de gamle Historier fra Middelalderen om Pilgrimmene paa deres besværlige Fart mod det hellige Rom, hvor de gjorde saa og saa mange Skridt frem og saa og saa

mange tilbage. Her foreslaas der altsaa Afdrag paa Statsgælden til et Beløb af 31½ Mill. Kr. og, naar vi tager Socialministerens Forslag med i Betragtning, 24 Mill. Kr. nye Laan; det er 4 Skridt frem og 3 tilbage.

Efter disse Betragtninger — som jeg kunde forøge med mange flere, men jeg forstaar, at der er et Ønske om, at Finanslovsbehandlingen i Aar maatte blive mindre vidtløftig end sædvanligt, og jeg skal bidrage mit dertil — tror jeg altsaa ikke paa, at Budgettet kan holde, selv under Forudsætning af den forventede Besparelse paa Dyrtidstillæg og muligvis Konjunkturtillæg, som følger af Pristallets Nedgang. Men dertil kommer, at der, saaledes som Budgettet er stillet op, intet er at løbe paa til Tillægsbevillingsloven, som selv bortset fra, hvad jeg tidligere har anført, altid vil stille Krav paa adskillige Millioner. Jeg har allerede paapeget forskellige Punkter, hvor Tillægsbevillingsloven for 1926—27 saa godt som med Sikkerhed kan siges at ville stille store Krav, men jeg kan naturligvis ikke udtale mig om alle de mangfoldige uforudsete og uforudseelige Udgifter, der vil komme paa Tillægsbevillingsloven. Jeg anerkender meget villigt den højtærede Finansministers Omhu for at faa alt, hvad han tænker sig, der vil kunne komme, med paa Finanslovsforslaget, men det er jo ikke noget Menneske givet at vide, hvor store Krav det uforudseelige vil stille. Man ved kun, at det vil stille betydelige Krav, at der altid udover det, som man allerede nu med temmelig Sikkerhed kan forudse af Overskridelse eller Indtægtsnedgang, vil komme adskillige Millioner paa Tillægsbevillingsloven.

Naar vi faar Tillægsbevillingsloven for 1925—26 at se, kan vi jo dømme om det, og dog ikke til fulde, for 1925—26 vil for saa vidt blive gunstigt, som dette Budget vil profitere af Kronestigningen i højere Grad, end det vil lide ved de Indtægtstab, som Kronestigningen medfører. Men allerede Resultatet for 1925—26, naar vi faar Tillægsbevillingsloven, og naar vi faar Statsregnskabet for dette Aar, vil vise saa klart, at selv den blindeste formentlig kan se det, hvor letsindigt Regeringen har handlet ved at stryge den Indtægt af 5 Mill. Kr., som den saakaldte Svesketold gav, og ligeledes ved at foreslaa Konjunkturtillæget og Stedtiltæget øget med 10 Mill. Kr. Med disse 15 Mill. Kr. som Margin havde der dog maaske været Mulighed for, at i hvert Tilfælde Driftsregnskabet for 1926—27 kunde vise Balance. Og naar denne Betragtning